

ikke selve den finansielle Redegørelse, der er given i Betænkningen over Finanslovsforslaget, der giver mig Anledning at tage Ordet. Det er jo ganske vist noget paa-faldende, at den nævnte Lov, der skulde have medført en Besparelse, fra Begyndelsen en lille, men senere noget voksende, viser sig paa det første Budget, der lægges efter dens Udgivelse, at medføre en Udgiftsforøgelse af 16,441 Kr. 36 Ø. Men saa vidt det har været mig muligt at forstaa den Redegørelse, her er given — jeg indrømmer, at den ikke er saa ganske let at forstaa — tror jeg dog, det er tilfredsstillende forklaret, hvorledes denne Sum fremkommer. Nej, det, jeg vilde gøre opmærksom paa, er en enkelt Udnævnelse, der har fundet Sted, siden Loven udkom. Det var jo noget af det, der blev lagt allermest Vægt paa fra vor Side under Forhandlingerne om den Sag, at Underofficersklassens Adgang til Avancement til Intendant ikke paa nogen Maade skulde beskæres, men tværtimod om muligt end yderligere sikres. Den tidligere Bestemmelse gik jo ud paa, at „mindst Halvdelen“ af disse Avancementer skulde tilfalde Underofficersklassen. Det var enkelte Gange i de forløbne Aar blevet fortolket saaledes, at man kunde lade flere Avancementer paa Rad tilfalde Reserveintendantklassen, naar man blot forbeholdt Underofficersklassen, at den en Gang i Tiden skulde faa Erstatning. Af Hensyn dertil lykkedes det os at gennemføre den Forandring i Lovens Ordlyd, at der i den nugældende Lov staar, at „mindst hver anden“ Forfremmelse skal ske fra Korpsets Sergentklasse; saa er det jo umuligt at omgaa Bestemmelsen og dog hævde, at man er i Overensstemmelse med Loven. Ganske vist maatte vi med Hensyn til de Udnævnelser, der skulde ske ved selve Gennemførelsen af Loven, gøre en Undtagelse, idet det fra Krigsministeriets Side blev gjort gældende, at det ikke var muligt i Underofficersklassen at finde tilstrækkelig mange dertil egnede Personer; til at man kunde lade den faa, hvad der ellers tilkom den, nemlig 8 Avancementer af de 15, som ifølge den ny Lov skulde ske straks ved dens Gennemførelse. Saa gik vi ind paa, at man ved Lovens Gennemførelse kunde se bort derfra, idet det underhaanden blev lovet os — hvilket fandt sit Udtryk i Betænkningen — at dog mindst 4 à 5 af disse Forfremmelser skulde tilfalde Underofficersklassen. Lovens Gennemførelse skete saa ved en allerhøjeste Resolution af 20de April 1897, og med Hensyn til den har jeg

intet at indvende, den er fuldt loyal. Ganske vist vil det ses, at af 15 Avancementer til Intendant ere de 10 tilfaldne forhenværende Reserveintendantter og kun 5 forhenværende Sergenter, men Underofficersklassen fik dog derved, hvad vi vare forberedte paa, og vare gaaede ind paa. Ja, medens der kun var lovet Underofficersklassen 4 à 5 Avancementer, fik den tilmed 5; men naturligvis, naar der var 5 dertil egnede Personer, er det ikke mere end rimeligt og billigt, at man lod dem avancere. For saa vidt har jeg altsaa intet at indvende. Men jeg beder lagt Mærke til, at af disse Forfremmelser til Intendant ere de 6 sidste tilfaldne forhenværende Intendantter af Forstærkningen, altsaa af Officersklassen, og hvad det særlig kommer an paa, at den sidste af dem er tilfalden en saadan. Med disse Udnævnelser var saa Undtagelsesbestemmelsen i Lovens § 21 færdig; de kunde kun ske ved selve Lovens Gennemførelse, og den skete ved den nævnte Kundgørelse, det siges udtrykkelig i dens Begyndelse. Nu skulde altsaa det næste Avancement efter Lovens Hovedregel i § 9 tilfalde Underofficersklassen, thi „mindst hveranden“ skal være en Underofficer. Men den næste Udnævnelse til Intendant, der fandt Sted — det var allerede et Par Dage efter den 24de April — tilfaldt en Intendant af Forstærkningen, Vilhelm Edvard Holst ved 1ste Regiment. — Dette er ikke i Overensstemmelse med Loven, hverken med dens Ord eller med dens Forudsætninger. Det er det, jeg har ønsket at gøre opmærksom paa ved denne Lejlighed.

Krigsministeren (Truxen): Jeg skal i min Omtale af Krigsministeriets Budget ikke dvæle længe ved de Poster, som ere tiltraadte af Udvalget. Der er vedtaget flere ny Poster, som jeg sætter megen Pris paa. Jeg skal særlig fremhæve D. a., som jeg med Tak tager imod; thi derved bliver det muligt at indføre en ny Ordning af Sygeplejen, og derved realiseres et Ønske, som længe har været næret, og som der længe har været forhandlet om mellem Krigsministeriet, Forplejningskorpsset og Lægekorpset. Det er jo altid saaledes, at Krigsministeriet er beskedent, vi ville gerne gaa saa langt ned med vore Fordringer som muligt, vi veje og vrage alle Ting, indtil vi komme ned til det, hvortil vi mene at kunne indskrænke os. Jeg er, som sagt, taknemmelig for Bevillingen. Det giver nemlig ogsaa Anledning til, at man kan forbedre Sygeplejerskernes Kaar, og